II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 25. november 1998

om den af Italien ydede statsstøtte til Enirisorse S.p.A.

(meddelt under nummer K(1998) 3866)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2000/334/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter at have opfordret [1] interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med denne artikel, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved brev af 13. januar 1998 underrettede Kommissionen den italienske regering om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende den statsstøtte i form af kapitaltilskud, som ENI havde ydet til subholdingselskabet Enirisorse S.p.A. (herefter benævnt »Enirisorse«). Det bør straks præciseres, at Enirisorse kontrolleres 100 % af det italienske offentlige holdningselskab ENI, som på daværende tidspunkt selv var kontrolleret af den italienske stat gennem finansministeriet, der var indehaver af aktiemajoriteten.

Sagsforløb

Ved beslutning 98/212/EF [2] havde Kommissionen besluttet at afslutte proceduren vedrørende de af ENI mellem 1992 og 1996 ydede kapitaltilskud til fordel for Enirisorse. Disse kapitaltilskud, der blev givet i forbindelse med en omstruktureringsplan, beløb sig til i alt 1 819 mia. ITL. Denne beslutning blev meddelt Italien ved brev af 2. maj 1997.

I forbindelse med beslutning 98/212/EF havde Kommissionen fastslået, at ydelsen af kapitaltilskuddene på 1 819 mia. ITL var forenelig med fællesmarkedet og med EØS-aftalen, i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og EØS-aftalens artikel 6, stk. 3, litra c), forudsat at visse betingelser blev overholdt. De vigtigste betingelser i relation til nærværende afgørelse var følgende:

— Italien skulle opfylde forpligtelsen til at afslutte gennemførelsen af omstruktureringsplanen ved at privatisere selskaberne og produktionsstederne under Enirisorse og ved at afvikle Enirisorse helt inden den 31. december 1998

— afkastet af privatiseringerne skulle anvendes til at dække eventuelle yderligere udgifter i forbindelse med Enirisorses afvikling

[1] EFT C 70 af 6.3.1998, s. 5.

[2] EFT L 80 af 18.3.1998, s. 32.

— der blev etableret en procedure til kontrol af den italienske regerings gennemførelse af beslutningen.

Kommissionen modtog den første halvårlige rapport fra den italienske regering den 11. november 1997. Rapporten viste bl.a., at salget af Pertusola Sud, et af de to resterende selskaber under Enirisorse S.p.A. med et anlæg til produktion af zink i Crotone, ikke var blevet gennemført, i modstrid med den omstruktureringsplan, som Italien havde givet meddelelse om, og som Kommissionen havde godkendt.

Problemerne omkring Pertusola Sud spillede en væsentlig rolle for Kommissionens beslutning 98/212/EF. Dengang havde Italien antydet, at selskabet enten ville blive lukket eller solgt til en interesseret køber inden udgangen af 1997. Denne køber skulle omlægge produktionen fra zink til nikkel. Lukningen eller salget af Pertusola Sud i 1997 udgjorde som sådan en del af omstruktureringsplanen for Enirisorse, der var meddelt Kommissionen, og som indgik i begrundelsen for dens beslutning 98/212/EF.

Eftersom Pertusola Suds aktiviteter tegnede sig for de tab, Enirisorse led ved normale erhvervsaktiviteter i 1997, var Kommissionen sikker på, at enten lukningen eller salget til en privat industripartner ville sikre det endelige mål for omstruktureringsplanen for Enirisorse S.p.A., nemlig en endelig afvikling af denne virksomhed.

Samme rapport viste også, at ENI i 1997 havde ydet nye kapitaltilskud til Enirisorse på i alt 133 mia. ITL. Disse kapitaltilskud var bl.a. brugt til at dække driftsomkostningerne på Pertusola Sud og omkostningerne i forbindelse med afviklingen af Enirisorse. Imidlertid var disse kapitaltilskud ikke planlagt i den omstruktureringsplan, der var blevet meddelt Kommissionen, og de blev derfor ikke taget i betragtning i forbindelse med beslutning 98/212/EF. Kapitaltilskuddene var ikke blevet meddelt Kommissionen og var følgelig blevet ydet ulovligt.

Kommissionen har således måttet betragte disse nye kapitaltilskud som nye støtteforanstaltninger, der er ulovlige, eftersom de er ydet i modstrid med reglerne om forudgående anmeldelse i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3.

Ud fra de oplysninger, som Kommissionen har indsamlet i den første fase af undersøgelsen, er den nået til den konklusion, at ENI's kapitaltilskud i 1997 var af en sådan art, at de ikke kunne give et tilstrækkeligt finansielt afkast, eftersom Enirisorse skulle afvikles i løbet af kort tid; derfor kan det ikke hævdes, at ENI handlede som en privat investor. I øvrigt havde Enirisorse lidt store tab gennem mere end fem år; en privat investor ville enten have omstruktureret eller afviklet virksomheden meget tidligere for at undgå tab over en så lang periode.

Da Kommissionen nærede stærk tvivl om, hvorvidt ovennævnte kapitaltilskud var forenelige med fællesmarkedet, eftersom tilskuddene ikke synes at falde ind under de undtagelser, der er omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, besluttede den at indlede proceduren efter traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende de nye kapitaltilskud.

II

Som følge af offentliggørelsen af beslutningen om indledning af proceduren [3] fremsendte Det Forenede Kongeriges regering ved brev af 6. april 1998 sine bemærkninger til støtte for de af Kommissionen fremførte argumenter. De britiske myndigheder fremhævede især, at det sidste kapitaltilskud fra ENI til Enirisorse ikke svarede til en privat investors handlemåde, set i lyset af sidstnævntes finansielle forhold.

Ved brev af 4. maj 1998 fremsendte selskabet Union Minière, der fremstiller zink, og som er direkte konkurrent til Pertusola Sud, en række bemærkninger, der ligeledes understøttede Kommissionens argumenter. Union Minière fremhævede bl.a., at de nye kapitaltilskud til Enirisorse i regnskabsårene 1997 og 1998, der tog sigte på at dække tabene i det af Enirisorse kontrollerede Pertusola Sud, udgjorde en ikke-anmeldt og uberettiget statsstøtte. Denne nye støtte fordrejede åbenlyst og på utilbørlig måde konkurrencen på markedet for zink, der allerede var præget af en overskydende strukturbestemt produktionskapacitet.

Ingen andre medlemsstater eller interesserede parter har fremsat bemærkninger over for Kommissionen. Det Forenede Kongeriges og Union Minières bemærkninger er af Kommissionen ved brev af 28. maj 1998 blevet fremsendt til den italienske regering.

III

Den italienske regering har i sit svar på brevet om indledning af proceduren samt på tredjemands bemærkninger dels protesteret mod beslutningen om indledning af den af Kommissionen vedtagne procedure, dels sat spørgsmålstegn ved tredjemands bemærkninger, for så vidt som:

— det omstridte kapitaltilskud på 133 mia. ITL er blevet meddelt Kommissionen inden for rammerne af den kontrolprocedure, der blev fastsat i beslutning 98/212/EF

— 34 mia. af de omstridte 133 mia. ITL var beregnet til at dække tabene i Pertusola Sud, mens de resterende 99 mia. havde til formål at dække omkostninger i tilknytning til Enirisorse. Formålet med sidstnævnte 99 mia. ITL var at afslutte den af Kommissionen godkendte omstruktureringsplan; dette yderligere kapitaltilskud på 99 mia. ITL bør i

[3] Jf. fodnote 1.

det væsentlige betragtes som godkendt, selv om det endnu ikke formelt var indbefattet i den planlagte statsstøtte til omstruktureringsplanen, mens Kommissionen i artikel 3, litra b), i beslutning 98/212/EF dog havde fastsat, at Italien skulle give meddelelse om alle andre afviklingsomkostninger

— det beløb på 99 mia. ITL, som skulle dække omkostningerne ved afvikling og lukning af en virksomhed, vil ikke i væsentlig grad kunne fordreje konkurrencevilkårene, da modtagerne heraf er virksomheder, der endegyldigt ophører med deres aktiviteter og forlader markedet.

Vedrørende de 34 mia. ITL, der var blevet udbetalt til Pertusola Sud, indrømmer Italien, at Enirisorse i 1997 havde ydet et kapitaltilskud til Pertusola Sud til et beløb af 34 mia. ITL for at dække de tab, som dette selskab havde lidt. Alligevel anfører den italienske regering følgende:

— da Kommissionen vedtog sin beslutning 98/212/EF, var den vidende om, at Pertusola Sud i det pågældende år havde lidt et tab på 48 mia. ITL. Ved at beordre salg eller lukning af Pertusola inden udgangen af 1997 havde Kommissionen implicit godkendt videreførelsen af aktiviteten indtil denne dato og den deraf følgende dækning af de tab, der var opnået i løbet af 1997

— virksomheden Pertusola Sud er beliggende i det geografiske område omkring byen Crotone, der opfylder forudsætningerne for at modtage regionalstøtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 3, litra a); den anfægtede støtte vil derfor kunne betragtes som værende i overensstemmelse med fællesmarkedet, set i lyset af ovennævnte traktatbestemmelse.

IV

Enirisorse oprettedes i 1991 som et »rent« holdningselskab med henblik på at udnytte ENI-koncernens økonomiske og finansielle midler bedst muligt og med det grundlæggende formål at samle koncernens kapitalinteresser under én ledelse, hovedsagelig inden for minedrift. ENI og dets aktionær på det tidspunkt (finansministeriet) besluttede i 1991 at trække sig ud af ikke-strategiske virksomhedsformer for at rette op på lønsomheden for de strategiske virksomheder ved at udskille disse fra de tabsgivende former for virksomhed. Det endelige formål med hele foranstaltningen var at privatisere holdningsselskabet Enirisorse.

Med henblik herpå havde Enirisorse udarbejdet en plan for særlige foranstaltninger, der bl.a. — og med relevans for nærværende sag — gik ud på lukning af virksomheden Pertusola Sud inden udgangen af 1997 eller salg af samme til en interesseret køber, der ville omlægge produktionen fra zink til nikkel.

Ved udløbet af femårsperioden 1992-1996 havde Enirisorse af sin eneaktionær modtaget et kapitaltilskud på 1 819 mia. ITL til gennemførelsen af planen. Denne støtte blev af Kommissionen i beslutning 98/212/EF fundet forenelig med fællesmarkedet med hensyn til de betingelser og tidsfrister, der var fastsat for den anmeldte omstruktureringsplan. I samme tidsrum regnede Enirisorse med gennem afståelserne af selskaber og afdelinger at indkassere 840 mia. ITL.

V

Kapitaltilskuddenes karakter af statsstøtte

For at kunne vurdere, om kapitaltilskuddene på 133 mia. ITL udgør en statsstøtte, har Kommissionen undersøgt kapitalstrømmen mellem den italienske stat, der i den pågældende periode var hovedaktionær, og Enirisorse på baggrund af det makroøkonomiske investorprincip, som Kommissionen har redegjort for i meddelelsen til medlemsstaterne [4] om anvendelse af statsstøttebestemmelserne på offentlige virksomheder i fremstillingssektoren. Ud fra dette princip er en finansiel operation reelt at betragte som statsstøtte, hvis en privat investor, der opererer under normale markedsøkonomiske vilkår, ville have undladt at foretage en sådan operation.

I det relevante tidsrum, dvs. i året 1997, havde den italienske stat den altovervejende aktiemajoritet i ENI, men også andre, private aktionærer havde andele i ENI. Men på daværende tidspunkt spillede finansministeriet med aktiemajoriteten i ENI en altafgørende strategisk rolle i forbindelse med beslutningstagningen i koncernen.

De kapitaltilskud på 133 mia. ITL, som blev anfægtet ved indledningen af proceduren, blev finansieret med det overskud, der egentlig tilkom ENI's aktionærer, især dens hovedaktionær, dvs. den italienske stat. Følgelig bør de midler, som ENI stillede til rådighed for Enirisorse, betragtes som statsmidler i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Kommissionen har god grund til at antage, at de af ENI finansierede kapitaltilskud på i alt 133 mia. ITL har givet en utilstrækkelig, ja faktisk ikke-eksisterende, forventning, da foranstaltningen først og fremmest bestod i dækning af tab i selskabet Pertusola Sud, der allerede skulle have været afviklet, og ikke i dækning af nærmere præciserede afviklingsomkostninger, så det er ikke umiddelbart indlysende, hvorfor ENI skulle have påtaget sig denne forpligtelse, medmindre der i så henseende var tale om en retlig forpligtelse.

Da der ikke bestod en sådan retlig forpligtelse, som de italienske myndigheder da i givet fald havde måttet dokumentere, stemmer ENI's adfærd ikke overens med det makroøkonomiske

[4] EFT C 307 af 13.11.1993, s. 3.

investorprincip, da ENI ikke kunne regne med en forrentning, der stod i et rimeligt forhold til kapitaltilskuddet, og endda måtte se helt bort fra, at investeringen skulle give selv det mindste afkast, da det allerede var besluttet, at Enirisorse under alle omstændigheder skulle afvikles inden 31. december 1998.

Derfor kan man ikke hævde, at ENI handlede som en privat investor, da koncernen besluttede at foretage en fornyet og sidste kapitaltilførsel på 133 mia. ITL. En privat erhvervsdrivende ville have afviklet Enirisorse og derved have begrænset afviklingsomkostningerne mest muligt og ville kun have interveneret, såfremt der forelå en præcis retlig forpligtelse. Ud fra de oplysninger, Kommissionen råder over, må den udelukke, at ENI har interveneret for at opfylde en retlig forpligtelse i forbindelse med den normale afviklingsprocedure for en virksomhed.

Heraf følger, at de pågældende foranstaltninger udgør statsstøtte.

VI

Ulovligheden af den pågældende statsstøtte

For så vidt angår lovligheden af den pågældende statsstøtte, hævder Italien i sit svar på indledning af proceduren, at det omstridte kapitaltilskud på 133 mia. ITL var blevet meddelt Kommissionen inden for rammerne af den kontrolordning, der er fastsat i beslutning 98/212/EF.

Hertil må Kommissionen anføre, at oplysningen om det nye kapitaltilskud, der blot var én blandt mange oplysninger, der blev tilsendt Kommissionen i forbindelse med ovennævnte kontrolordning, skulle have været formelt anmeldt, eftersom det drejede sig om en ny støtte, der ikke var medtaget inden for rammerne af de støttebeløb, der var blevet godkendt med beslutning 98/212/EF. Under alle omstændigheder har de italienske myndigheder ikke overholdt forpligtelsen til forudgående meddelelse om ydelse af støtte, således som De Europæiske Fællesskabers Domstol har præciseret, især i dom af 11. december 1973 i sag 120/73, Lorenz mod Tyskland ([5]).

De italienske myndigheder er imidlertid enige i, at de nye kapitaltilskud på 134 mia. ITL ikke indgik i de 1 819 mia. ITL, som Kommissionen havde godkendt. Alligevel påstår de, at af de 133 mia. ITL er de 99 mia. blevet anvendt til færdiggørelse af den omstruktureringsplan, som Kommissionen har godkendt. Det yderligere kapitaltilskud på 99 mia. ITL bør egentlig betragtes som godkendt, også selv om det ikke formelt indgår i den støtte, der var forudset til planen, på trods af, at Kommissionen havde fastsat i artikel 3, litra b), i beslutning 98/212/EF, at Italien skulle aflægge rapport om eventuelle andre afviklingsomkostninger.

([5]) Sml. 1973, s. 1471.

Kommissionen kan dog ikke acceptere disse argumenter, for så vidt som det udtrykkeligt blev fastlagt i artikel 2 i beslutning 98/212/EF, at afkastet af privatiseringerne af selskabet Enirisorse ikke måtte anvendes af ENI til investeringer i andre selskaber, som det ejer, men til at dække eventuelle yderligere udgifter i forbindelse med Enirisorses afvikling. Heraf følger, at selv om Kommissionen kunne forudse yderligere udgifter i tilknytning til afviklingen på det tidspunkt, hvor den vedtog nævnte beslutning, fremgår det tydeligt af nævnte artikels helt bogstavelige indhold, at ud fra Kommissionens synspunkt var der taget højde for disse udgifter i form af afkastet af privatiseringerne af Enirisorses selskaber, der blev sat til salg, og helt sikkert ikke i form af fornyet offentlig støtte i form af nye kapitaltilskud, således som det i stedet for var tilfældet.

På samme måde forekommer de italienske myndigheders påstand om, at Kommissionen indirekte godkendte dækningen af disse tab, at være grundløs, fordi den var vidende om, at Pertusola Sud i løbet af 1997 havde lidt nye tab på 48 mia. ITL, og fordi den havde godkendt lukningen af denne virksomhed inden 31. december 1997.

Den kendsgerning, at Kommissionen var vidende om, at Pertusola Sud havde lidt nye tab, indebærer ikke i mindste måde, at den godkendte ny statsstøtte til dækning af disse tab. Det var helt klart, således som det fremgår af beslutning 98/212/EF, at Enirisorse skulle tage højde for Pertusolas nye tab ved hjælp af afkastet fra de i mellemtiden gennemførte privatiseringer, eller ved hjælp af holdingselskabets egne midler, uden at gribe til en ny og absolut ikke forudset kapitaltilførsel, således som det i stedet for var tilfældet.

Heraf følger, at de pågældende foranstaltninger udgør ulovlig statsstøtte, for så vidt som Italien ikke forud for ydelsen af disse havde anmeldt dem til Kommissionen, og så meget desto mere, som Kommissionen ikke har godkendt dem i overensstemmelse med traktatens artikel 93, stk. 3.

VII

Den ulovlige statsstøttes forenelighed med fællesmarkedet

For så vidt angår foreneligheden med fællesmarkedet, hævder Italien først og fremmest, at beløbene til dækning af omkostningerne ved afvikling og lukning af en virksomhed ikke i nævneværdig grad kan fordreje konkurrencevilkårene på fællesmarkedet eller påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, eftersom støttemodtagerne er virksomheder, der varigt ophører med deres aktivitet og forlader markedet.

Med hensyn hertil mener Kommissionen, at en sådan påstand i det foreliggende tilfælde er uden hold i virkeligheden: den dementeres direkte af bemærkningerne fra Union Minière, Pertusolas konkurrent, der beklager sig over, hvorledes den

pågældende støtte har gjort det muligt for virksomheden at fortsætte sin aktivitet på markedet for zink og dermed fordreje konkurrencen mellem Union Minière og de andre zinkproducenter.

I det aktuelle tilfælde er de virksomheder, der på direkte eller indirekte måde har draget fordel af den omstridte statsstøtte, faktisk stadig aktive på markederne og fortsætter i flere tilfælde med at producere, således som det er tilfældet med Portovesme og Pertusola Sud, der — selv om sidstnævnte i nogle måneder har været trådt i likvidation — stadig er aktiv producent af zink. Uden den omstridte statsstøtte ville sidstnævnte virksomhed for længst være solgt eller lukket.

Det af Italien fremførte argument kan ikke accepteres, eftersom det drejer sig om dækning af afviklingsomkostninger, der direkte eller indirekte har haft følgevirkninger for andre virksomheder, der endnu er aktive på markedet.

Endvidere hævder Italien, at virksomheden Pertusola under alle omstændigheder er beliggende i det geografiske område omkring Crotone, som opfylder forudsætningerne for ydelse af regionalstøtte, som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a). Den omstridte støtte vil altså kunne anses for at være forenelig med fællesmarkedet, set i lyset af ovennævnte traktatfæstede bestemmelse.

I så henseende minder Kommissionen om, at traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), giver Kommissionen mulighed for at afvige fra forbuddet mod statsstøtte, der påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, og som kan fordreje konkurrencen, og for at erklære den støtte for forenelig med fællesmarkedet, der »fremmer den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«.

I den forbindelse har Kommissionen godkendt regionalstøtte efter først at have forvisset sig om, at kriteriet om virksomhedens levedygtighed var opfyldt. Regionalstøtte godkendes med andre ord, hvis den rent faktisk medfører en regional fordel, som regel i beskæftigelsesmæssig henseende, og er knyttet til virksomhedens mulighed for at blive levedygtig. I al fald ligger det helt klart, hvilket også er blevet bekræftet ved en række domstolsafgørelser (jf. senest den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. september 1998 i de forenede sager T-126/96 og T-127/96, EFIM og BFM mod Kommissionen) [6], at Kommissionen ikke, heller ikke i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), kan undlade at tage den fælles interesse i betragtning, idet den aldrig bør nøjes med at fastslå en foranstaltnings særlige regionale beskaffenhed uden også at vurdere virkningen heraf på fællesskabsplan.

I det pågældende tilfælde henviser Italien simpelthen til en regional undtagelse for en virksomhed, der er under afvikling og uden nogen udsigt til at blive levedygtig selv på mellemlang sigt, hvilket indebærer, at det omstridte kapitaltilskud ikke vil give nogen konkret fordel for regionen i beskæftigelsesmæssig henseende, eftersom de selvsamme italienske myndigheder har erkendt, at Pertusola Sud, der allerede er under afvikling, lukker inden den 31. december 1998.

Den omstridte foranstaltning synes heller ikke at virke fremmende for nogen regionalpolitik, da ydelse af støtte til afvikling af virksomheder ikke kan betragtes som »støtte til fremme af den økonomiske udvikling« i det pågældende område. Der er derimod tale om en yderligere foranstaltning med det sigte for enhver pris at holde Pertusola i gang nogle få måneder endnu, uden nogen logisk erhvervsmæssig, økonomisk eller regional begrundelse.

For så vidt angår de bestemmelser, der henvises til i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), må Kommissionen således fastslå, at de pågældende ad hoc-støtteforanstaltninger ikke er blevet truffet som led i en offentlig strategi, der rent faktisk fremmede den regionale udvikling på en måde, så det ville være berettiget at godkende en sådan undtagelse. Det fremgår ikke af sagens akter, at støtten er ydet med henblik på at skabe nye arbejdspladser i et støtteberettiget område. Tværtimod viser en nærmere undersøgelse af sagen, at det drejede sig om punktuelle foranstaltninger, hvis formål var for enhver pris at sikre de af Enirisorse kontrollerede virksomheders overlevelse, og i særdeleshed Pertusola Suds overlevelse.

Med hensyn til den fornyede støttes eventuelle forenelighed med fællesmarkedet, set i lyset af traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), må Kommissionen dog understrege, at det ikke er Italien selv, der har påberåbt sig denne bestemmelse i forbindelse med nærværende procedure. Kommissionen må imidlertid fastslå, at statsstøtte kun kan falde ind under denne undtagelse, såfremt den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod de fælles interesser. Hvad angår støtte til omstrukturering, understreges det i de eneste bestemmelser, der eventuelt kunne være relevante i det foreliggende tilfælde, dvs. Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder [7], at denne form for støtte er af ekstraordinær karakter og ikke kan gentages, undtagen i ganske særlige tilfælde, hvor det måtte være berettiget. I det foreliggende tilfælde er ydelsen af de omstridte kapitaltilskud, der lægges oven i dem, der allerede er blevet godkendt ved beslutning 98/212/EF, i modstrid med princippet om »sidste og eneste gang«, eftersom der ikke foreligger nye og særlige omstændigheder, der eventuelt kunne berettige til, at Kommissionen gav sin tilladelse.

VIII

På grundlag af ovennævnte overvejelser må Kommissionen konkludere, at den støtte i form af en række kapitaltilskud til et samlet beløb af 133 mia. ITL, hvis berettigelse blev draget i tvivl over for Italien ved beslutningen om indledning af proceduren, ikke falder ind under nogen af de undtagelser, der er omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), b) og c), eftersom den ikke tager sigte på at fremme den økonomiske udvik-

[6] Sml. 1998 II, s. 3437, præmis 101.

[7] EFT C 283 af 19.9.1997, s. 2.

ling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, og heller ikke tager sigte på at omstrukturere virksomheder, der står over for snarlig lukning, der under alle omstændigheder skal være foretaget inden den 31. december 1998.

Da Kommissionen indledte proceduren, mindede den de italienske myndigheder om, at enhver ulovligt ydet støtte kan gøres til genstand for en beslutning, der forpligter medlemsstaten til at tilbagesøge den udbetalte støtte, og i nærværende tilfælde anser Kommissionen det for nødvendigt, at støtten tilbagesøges med henblik på at få genoprettet de rimelige konkurrencevilkår, der herskede, inden støtten blev ydet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte i form af kapitaltilskud på 133 mia. ITL, som Italien i 1997 har ydet til Enirisorse S.p.A., er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

1. Italien træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til Enirisorse S.p.A.

2. Tilbagesøgningen skal ske i overensstemmelse med procedurerne i italiensk ret vedrørende tilbagesøgning af statens tilgodehavender. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til Enirisorse S.p.A., og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på basis af den rentesats, der anvendes til at beregne nettosubventionsækvivalenten for regionalstøtte.

Artikel 3

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. november 1998.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen